

Natasha Brown

*Un debut
electrizing.*

The Atlantic

*Subtil,
elegant, intens.*

Vogue

*Plin de talent,
splendid, unic.*

The Guardian

Adunare

**Finalist The Folio Prize 2022
& The Orwell Prize 2022**

ADUNARE

E o poveste. Există dificultăți. Trebuie să muncești mult, să-ți legi șireturile, să-ți suflecă mânecile, să faci eforturi. Să te ridici. Să depășești obstacole, să fii mai bun etc. Ai mai auzit asta înainte. Nu e viața mea, dar așa e scris pe un ecran luminos, înalt de doi metri, aflat în spatele meu, și eu le vorbesc despre asta chipurilor maleabile și blânde așezate pe umeri în uniformă, privind înainte concentrat. Proiectorul zumzăie și zâmbetele lor se transformă în logoul răsunător al băncii. E timpul să închei. Privesc rândurile de școlărițe. Le mulțumesc pentru că au ascultat, apoi le invit să-mi pună întrebări.

Una dintre ele întreabă dacă locuiesc într-o vilă.

A fost un real succes, îmi spune coordonatorul de programe, iar directoarea încuviințează din cap, agitându-și părul grizonant aspru, tuns bob. Buzele ei încordate se deschid, expunând niște dinți îngălbeniți de cafea. Coborâm pe scara mică în spirală din spate și mă înec cu aerul cald, cu acel miros de legume fierte al școlii. Directoarea îmi mulțumește pentru că am venit, spune că fetele au fost inspirate de prezentare. Țipete, râsete și o sporovăială melodică, înfloritoare răsună în jurul nostru pe măsură ce elevii ies din sala de festivități pe coridoarele de beton. Pur și simplu inspirate, spune ea.

La birou, Lou încă nu a ajuns. Își face rareori apariția înainte de ora unsprezece. De parcă în fiecare dimineață, o mediocritate proaspătă iese din ocean, se târăște peste pietrele acoperite de mușchi și prin nisip, apoi își crește tentacule rapide care se întind și se transformă în membre pe măsură ce înaintează pe țărm, până când, în cele din urmă, format complet, *Lou!* pășește în holul de la intrare pe două picioare încălțate cu pantofi lustruiți. Strălucește, ține ritmul, așteaptă liftul ca să ajungă la etajul nostru. Dă din cap în tandem cu sunetele căștilor din urechi. El nu e implicat niciodată în toate astea. Eu țin discursurile – în școli și universități, pentru grupuri de femei, la târguri de recrutare – la fiecare câteva săptămâni. Este o cerință a postului. Diversitatea trebuie să fie văzută. Cât de multe femei și fete am mințit? Cât de multe mi-au văzut chipul zâmbitor susținând firma asta sau cealaltă, industria asta, universitatea aia, viața asta? Astfel de întrebări nu sunt constructive. Trebuie să recuperez orele pierdute ale dimineții.

O bună parte din copilăria mea, am trăit lângă un cimitir. Pe ferestrele din față priveam procesiunile funerare șerpuiind de-a lungul drumului: cai negri urmați de dricuri negre, urmate de mașini obișnuite de diferite culori. Uneori, în față mergea câte un bărbat cu joben și baston. Apoi ieșeau oamenii din mașini și din dricuri și se adunau, cărând coroane de flori și pălării pe cap. Și sicrie, presupun. Nu îmi amintesc să fi văzut asta. Se adunau lângă grămezile de pământ proaspăt săpat și așteptau – coroanele de flori erau stivuite îngrijit lângă ei – sau doar stăteau acolo ținând flori în mâini. Sau ținându-se unii pe alții. Mici creaturi îndepărtate, agățându-se unele de altele pentru alinare. Eu priveam de sus.

Anul trecut am cumpărat ultimul etaj al unei clădiri georgiene recondiționate dintr-o zonă în curs de dezvoltare. Celelalte două apartamente sunt închiriate de cupluri mai tinere și neliniștite. În fiecare seară, între ele ia amploare o discuție tensionată din cauza volumului muzicii.

Cei numiți, oricât de puțin plauzibil ar părea, Adam și Evie dețin parterul. Când ne-am întâlnit pe casa scării, Evie s-a prezentat prima ca iubita lui Adam. Și-a îndepărtat șuvițe subțiri de păr blond de pe frunte și mi-a spus că lucrează în domeniul editorial. Când urlă muzica, ea bate în ușă la apartamentul de deasupra și îi imploră să o dea *mai încet*. Doar *puțin*. Exasperarea ei tăioasă își trimite cioburile direct spre etajul meu.

Celălalt cuplu este morocănos și retras. Ei vorbesc rareori, cu toate că le-am auzit țipetele entuziasmate însoțind cântecele ritmate ale anilor '90. Ambii sunt drăguți; bruneți, cu trăsături ascuțite și picioare mici. Două perechi de încălțări de fotbal mici și murdare stau la uscat în fața ușii lor în fiecare dimineață de joi.

Ritmurile familiare ale vieților noastre suprapuse au devenit un fel de apropiere.

La muncă, mă gândesc la apartament așa cum părinții se gândesc cu dor la copiii lor când le văd chipurile zâmbitoare în ramele așezate printre hârtiile și paharele de pe birourile lor. Prietena mea Rach – scundă, răsfățată, foarte energică – își desconsideră casa din suburbia înfrunzită din vestul Londrei. Spune că vrea o casă mai mare, un iubit mai bun, mai mulți bani! Ea vrea toate aceste lucruri fără rușine sau subtilitate, iar eu mă tem de apetitul ei și îl admir deopotrivă. Al meu a dispărut. M-am scufundat prea mult, am fost trasă în jos de o tensiune insinuantă, care s-a încolăcit în jurul membrilor mele. Totuși, încă sper.

Ce mai rămâne?

Generații de sacrificiu; muncă grea și trai și mai greu. Atâta suferință, atâtea pierderi, așa de multe – pentru această oportunitate. Pentru viața mea. Și am încercat, am încercat să mă ridic la nivelul cerut. După ani de strădanie, de mers împotriva curentului, sunt gata să îmi relaxez brațele. Să mă opresc din datul din picioare. Să înghit apa. Sunt epuizată. Poate că este timpul să închei această poveste.

Ah, iată-l pe Lou.

Conversații

Ieri, pe când stăteam în recepția luminoasă a cabinetului oncologului privat de pe Harley Street pe care l-am vizitat deja de trei ori, m-am detașat – nu imaginar; nu, a fost un fenomen tangibil, fizic. Ceva s-a smuls din interior, ca o separare a sinelui de experiență.

Îmi plăcea destul de mult să merg acolo. Recepționerele tinere, drăguțe și diferite de fiecare dată erau mereu politicoase. Și mă primeau de parcă eram la spa. Florile din acea zi erau crini imenși cu petale larg deschise și tulpini groase. Staminele, tăiate cu grijă, lăsaseră pete de polen roșii pe petalele albe. Nu aveai cum să nu o vezi pe O’Keefe. Eram doi oameni acolo, așteptând. Cu negrăbita certitudine a timpului blocat în Outlook, derulându-se așa cum era prevăzut. De pe un taburet cu ciucuri de lângă fereastră, priveam strada pe geam.

Mama îmi povestea mereu la telefon despre oameni care muriseră recent. Amintindu-mi de cutare și cutare.

Oh, bineînțeles că o știam – amintește-ți că obișnuia să treacă pe la noi cu nepoata ei (scumpo, erați prietene). Da, da, ea. Păi, a murit săptămâna trecută. Nu-i așa? Îngrozitor. Nu eram sigură de ce mă deranjează acest obicei conversațional așa de mult. Nu era bârfă, nici urmă de răutate. De fapt, aceste rapoarte frecvente păreau încurajate de un sentiment de pierdere nerostit. O dovadă exhaustivă că noi, oricare ar fi fost legătura care ne unea pe toți în acest plural de persoana întâi, nu supraviețuiam. Am hotărât că nemulțumirea mea era în primul rând formală, pentru că structura și poantele pe care le folosea îmi aminteau că știu o persoană, invocând amintiri despre un om, o viață dezvăluind apoi moartea. Îmi dădea o senzație amețitoare de nesiguranță drept în plex, cu o tentă de amorțeală vinovată pe măsură ce mă gândeam la estetica extravagantă și absurdă a asigurării de sănătate oferite de compania la care lucram. Examinările, testele preventive și consultațiile rapide care susțineau viața. Știam că noi, copiii care rămăseseră, aveam să continuăm cu legături slăbite. Nu aveam nimic în comun: nici țară, nici cultură, cu excepția celei britanice (lucru care putea fi susținut doar între ghilimele sau în paranteză de originile celor despre morțile cărora ne dădeau detalii mamele noastre la telefon). Era supraviețuire doar în sensul în care supraviețuiește un tipar comportamental. Persistența generațiilor, fără însemnătate sau memorie.

Îi spuseseam iubitului meu că totul era bine. Eu eram bine. Nu era nevoie să mă însoțească. Totuși, insista să ne întâlnim măcar undeva după muncă să bem ceva. O ieșire care să facă bine la moral. Bine. Era o seară suficient de drăguță, necaracteristic de caldă pentru septembrie. Am băut bere pe iarba din fața vechiului pub de lângă stația de metrou Blackfriars. Și totul, i-am spus lui, era bine. Alarmă falsă. Cuvintele false păreau adevărate. El era ușor de convins, obișnuit fiind cu finaluri fericite și rezolvări ușoare. Nu exista nimic pentru care să ne facem griji, așa că am ciocnit gâturile sticlelor.

– Știu că am fost distant, a spus el, nu am fost eu însumi.

M-am uitat la picioarele mele, bronzate de soarele după-amiezii. Trecusem de la biopsii, consultații și afirmații de ușurare la discuții despre munca lui; lucruri mari, importante, în care era implicat cât de cât la Whitehall.

– Nu cred că am fost o companie bună în ultimul timp, a spus el.

Cu un weekend în urmă adormise cu capul pe pieptul meu, ghemuit ca un fetus. În dimineața de luni, își înlănțuise brațele atât de strâns în jurul meu, încât am mai stat în pat o perioadă și i-am mângâiat părul. Apoi am fost nevoită să plec la muncă.

– Uneori, eu doar...

S-a oprit și a răsucit eticheta de pe sticla de bere. Părea umedă și moale de la condens, iar el rupea bucăți mici pe rând, le răsucea între degete până forma o bilă și arunca

*Adunare anunță o nouă voce puternică
în literatura britanică.*

The Sunday Times

*Neînfricat și original, inteligent și proaspăt,
acest roman vorbește deschis despre colonialismul
societății britanice. Adunare îmi dă speranță
nu doar din punct de vedere literar, ci și
pentru că ne trezește la realitate.*

Diana Evans

*Naratoarea acestui roman de debut concis și original
este receptivă, clară și necruțătoare în discursul ei.*

The New Yorker

*Natasha Brown se folosește de clișeele romanului
englez – trăirea la foc mic a emoțiilor și dialogul
laconic – și drenează nostalgia. Ceea ce rămâne
este ceva crunt și autentic.*

Will Harris

